

σοχής ἐπεξεργασθὲν ὑπὸ τῶν συγγραφέων ἀνήχθη τελικῶς εἰς τὴν περίοδον 1901-1940 καὶ ἀπετέλεσε τὸ θεμέλιον τῆς ὅλης ἐργασίας.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μελέτη τῆς διανομῆς τῶν βροχοπτώσεων εἰς μίαν περιοχὴν ἀπαιτεῖ ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερον ἀριθμὸν Σταθμῶν, οἱ συγγραφεῖς συν-ἐκέντρωσαν πάσας τὰς ἀξίας λόγου βοχομετρικὰς παρατηρήσεις, τὰς ἐκτελεσθείσας εἰς σταθμοὺς διαφόρων ὑψηρεσιῶν καὶ συγκεκριμένως: τῆς Μετεωρολογικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἀεροπορίας, τῆς Ὑπηρεσίας Ὑδραυλικῶν Ἔργων τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, τοῦ Κεντρικοῦ Ὑδρολογικοῦ Γραφείου Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Ὑδάτων, τῶν Ἐταιρειῶν Μόνξ-Γιοῦλεν, Μποὺτ Φαουντέσιον καὶ ἄλλων συναφῶν Ἐταιρειῶν καὶ Γραφείων.

Αἱ παρατηρήσεις αὗται συνεπληρώθησαν διὰ τῆς μεθόδου τῆς συσχέτισεως, τῆς μεθόδου τοῦ κεκλιμένου ἐπιπέδου ὡς καὶ τῆς μεθόδου Fournie-Horton καὶ τελικῶς ἀνήχθησαν χρονολογικῶς εἰς τὴν κοινὴν περίοδον 1901-1940.

Τὸ σύνολον τῶν οὕτω χρησιμοποιηθέντων Σταθμῶν διὰ τὴν χάραξιν τοῦ ἐν λόγῳ βροχομετρικοῦ χάρτου τῆς Ἑλλάδος ἀνῆλθεν εἰς 300 καὶ πλέον, ἡ δὲ ὅλη ἐργασία ἀπῆτησε χρονικὸν διάστημα τεσσάρων περίπου ἐτῶν.

Αἱ ἰσόθετοι καμπύλαι ἐχαράχθησαν ἀνὰ 200 χλσ. ὕψους βροχῆς καὶ οὕτω ἡ ἐτησία διανομὴ τῆς βροχῆς εἰς ὀλόκληρον τὴν χώραν δίδεται μετὰ μεγάλης σχετικῶς λεπτομερείας.

Γενικῶς ὁ ἐν λόγῳ βροχομετρικὸς χάρτης, ἐκτὸς τοῦ καθαρῶς θεωρητικοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ὅποιον παρουσιάζει, ἐνέχει καὶ πρακτικόν, ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς ἐφαρμογὰς αὐτοῦ εἰς τὰ πάσης φύσεως ὑδραυλικά καὶ ὑδροδυναμικά ἔργα, εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν ὑγιεινὴν καὶ ἀλλαγῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ. — ἙΑλβανοὶ καὶ ἙΑρβανῖται, ὑπὸ ἙΑντων. Κεραμοπούλλου.

ἘΟ Στραβῶν (323) ὀρίζει τὸν Γενοῦσον (Σκοῦμπι) ποταμὸν ὡς ὄριον μεταξὺ ἙΑρείου καὶ ἙΑλλυρίας. Πρὸς βορρᾶν ἦσαν ἙΑλλυριοί, πρὸς νότον δὲ ἙΑπειρῶται ἀνεπίμεικτοι. ἙΑλλὰ μετὰ τὴν ὑποταγὴν εἰς τοὺς Ρωμαίους (168 π.Χ.) πᾶς cives Romanus ἐγκαθίστατο ὀπουδήποτε τοῦ κράτους ἠθέλεν. ἙΑλθον λοιπὸν ἐκ νοτιῶν μερῶν τῆς πέτρα τοῦ Γενοῦσου ὀρεινῆς χώρας (Στραβ. 326) καὶ οὕτως ἐπὶ Στραβῶνος ἐγκατεστάθησαν ἐντεῦθεν τοῦ Γενοῦσου ἄποικοι (οἱ Τόσκηδες). ἙΑπειδὴ οὗτοι διαφέρουν ριζηδὸν ἀπὸ τοὺς κατοικοῦντας τὴν ἀπέναντι βορείαν ὀχθὴν τοῦ Γενοῦσου τοὺς Γκέγκηδες, θὰ προέρχωνται ἐκ τῶν παρὰ τὴν θάλασαν μερῶν, ἐνθα

ἦσαν πολλοὶ Ἕλληνες, ὧν τὴν κοινωνικότητα καὶ τὸν πολιτισμὸν συμμερίζονται. Πολλοὶ μάλιστα ἐξ αὐτῶν θὰ ἦσαν ἐξιλλυρισθέντες Ἕλληνες. Ὅτε δὲ διεδόθη ὁ Μωαμεθανισμὸς, οἱ ἀσπασθέντες αὐτὸν ἰλλυριοὶ ἔγιναν οἱ ἐνθουσιωδέστατοι ὑποστηρικταὶ αὐτοῦ καὶ στυλοβάται τοῦ τουρκικοῦ κράτους.

Ἄλλ' ἐν Ἡπειρῷ ἔχομεν νοτιώτερον τοῦ Ἀώου καὶ ἄλλους Ἰλλυριοὺς ἢ Ἀλβανούς, τοὺς *Λιάπηδες* καὶ ἔτι νοτιώτερον τοὺς *Τσιάμηδες*. Πόθεν ἦλθον οὗτοι;

Περὶ τούτων ἐδέχοντο, ὅτι θὰ ἦλθον ἐκ τῆς ἀπέναντι παραλίας τῆς Ἰταλίας *Ἰάπυρες* ἐκ τοῦ Ἰαπυγίου ἀκρωτηρίου, καὶ ἐντεῦθεν ἔχομεν τὸ ὄνομα *Λιάπηδες*. Ἄλλ' ὁ Λένδιας ἀπέδειξεν (*Ἀθηνᾶ*, τόμ. 38 (1926), 72 κ. ἐξ.) ὅτι ἐκ τῆς Ἡπειρωτικῆς παραλίας (Χιμάρα) ἀνεχώρησαν πολλάκις εἰς Ἰταλίαν ἀποικοὶ Ἡπειρωῶται, οὐχὶ ὅμως ἀντιθέτως.

Ζητοῦμεν δέ, τί ἀπέγιναν οἱ Ἰλλυριοί, οἵτινες κατέκουν ἐπὶ Στράβωνος τὰ μέρη τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης καὶ ὅλας τὰς ἀμέσως πρὸς βορρᾶν τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας κειμένης χώρας μέχρι Βενετίας, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ὁ Ἡρόδοτος (I, 196) ὀρίζει ὡς Ἰλλυριοὺς (πρβ. καὶ τοὺς Βρεύνους καὶ Γεναίνους Στράβ. 206,8). Ἐὰν σήμερον ἄρωμεν ἐκ τῶν χωρῶν τούτων τοὺς Σλάβους, ἐλθόντας ἐκεῖ κατὰ τὸν 7ον αἰ. μ. Χ. (Πορφυρογέν.), ἔχομεν κενόν, ὅπερ εἶναι ἀπαράδεκτον. Ἐκ τοῦ Στράβωνος δὲ (314 ἐξ.) μανθάνομεν, ὅτι οἱ Ἰλλυριοὶ ἔφθανον μέχρι Παννονίας καὶ πέρα τῆς Σλοβενίας καὶ Κροατίας, περιελάμβανον τὴν Τεργέστην καὶ συνεχέοντο ἤτοι συνανειγνύοντο μετὰ τῶν Κελτῶν καὶ τῶν Παννονίων καὶ τῶν Σκορδίσκων, ἠπλοῦντο δὲ καὶ πέραν ἀνατολικώτερον τῆς συμβολῆς τοῦ Ἰστρου καὶ τοῦ Τεισία (Theiss) (πρβλ. καὶ Στράβ. 207).

Ἄλλ' ἐκ πασῶν τῶν ομάδων, εἰς ἃς ἠδύνατό τις νὰ κατανείμῃ εἴτε νὰ διακρίνῃ τοὺς Ἰλλυριοὺς, ἰσχυροτάτη ἦτο ἡ περὶ τὰ Ἄλβια ἢ τὸ Ἄλβιον ὄρος, ὡς ἐλέγετο ἢ ἀνατολικωτάτη ἐντὸς τῆς σημερινῆς Βοσνίας σύνθετος ἕξαρχις τῶν Ἄλπεων εἰς μίαν κορυφὴν, ἣτις ἐσχημάτιζε τὸ κυρίως Ἄλβιον ὄρος, ὅπερ ἦτο ἐν συνοχῇ πρὸς ἄλλην ταπεινότεραν κορυφὴν λεγομένην Ὀκραν (Στράβ. 314, 207-209 211). Οἱ κατοικοῦντες αὐτόθι περὶ ἢ παρὰ τὸ Ἄλβιον ὄρος εἶχον ἴδιον ὄνομα· ἐλέγοντο Ἰάποδες. (Οἱ Λατίνοι ἔλεγον καὶ *Iarudes* καὶ *Iapydes*).

Ἄλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος τῶν ὄρεων ἐσχηματίζοντο ἐθνικὰ ὀνόματα, ὡς νῦν ἐκ τῶν Μαύρων βουνῶν οἱ Μαυροβουνιώται καὶ ἐκ τοῦ Βοΐου ἄλλοτε οἱ Βοιωτοί. Θὰ ἦτο λοιπὸν παράδοξον, νὰ μὴ ὀνομάσουν κανένα λαὸν αἱ Ἄλπεις. Ἀληθῶς δ' ὁ Στράβων λέγει (201 ἐ.), ὅτι τὰς Ἄλπεις, ἀρχομένας κατὰ τινὰς ἀπὸ τοῦ λιμένος Μονοίκου (Monaco) ἢ κατ' αὐτὸν τὸν Στράβωνα ἀπὸ τῶν παρὰ τὴν Γένουαν τόπων τῶν Σαβάτων, κατοικοῦσιν ἄνθρωποι ἔχοντες εἰς τὸ ἐθνικὸν τῶν ὄνομα τὸ θέμα τῆς λέξεως Ἄλπεις, ἀλλὰ μὲ χαρακτηριστῆρα β (ὄχι π): «τὰ γὰρ

Ἔλπεια καλεῖσθαι πρότερον Ἔλβια καθάπερ καὶ Ἔλπεινά. «Καὶ γὰρ νῦν ἔτι τὸ ἐν τοῖς Ἰάποσιν ὄρος ὑψηλὸν συνάπτον πῶς τῇ Ἔλπειᾳ καὶ ταῖς Ἔλπεισιν Ἔλβιον λέγεσθαι, ὡς ἂν μέχρι δεῦρο τῶν Ἔλπειων ἐκτεταμένων»· (ὄρα καὶ Στέφ. Βυζ. λ. Ἔλπεια καὶ Εὐστάθ, Θεσσαλ., Παρεκβολαί 294)· φέρει δὲ ὁ Στράβων παράδειγμα καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος Ἔλβιον ὄρος τῶν Ἰαπόδων καὶ τοὺς Ἔλβειῖς καὶ τοὺς Ἔλβιοίους (203) καὶ τὸ Ἔλβιγγαυνον καὶ τὸ Ἔλβιον Ἰντεμέλιον τῆς Λιγυστικῆς (202).

Νομίζω λοιπὸν, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἄποικοι τῶν πόλεων καὶ νήσων τοῦ Ἰαποδικοῦ παράπλου τῆς Δαλματίας ἦτοί τῶν βορείων Δαλματικῶν ἀκτῶν, γινώσκοντες καὶ τοὺς νοτιωτέρους Ἰλλυριοὺς καὶ θέλοντες νὰ διακρίνωσιν τοὺς βορείους ἀπὸ τῶν νοτιωτέρων, ὠνόμασαν τοὺς Ἔλβιους ἐκ τοῦ Ἔλβιου ὄρους Ἔλβανούς (πρβλ. Ἰσπανοί, Γερμανοί, Βρεῖττανοί καὶ τὰ νεώτερα Χριστιανοί, Ἀφρικανοί, Ἀμερικανοί κτλ.). Τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν εἶχεν ἀκόμη διαδοθῆ ἐπὶ Στράβωνος, ὅστις τὸ ἀγνοεῖ ἢ δὲν τὸ ἀναφέρει. Ἴσως δὲν εἶχε πλασθῆ ἀκόμη.

Ἄλλὰ κατὰ τὸν 7ον αἰ. μ.Χ. ἐπὶ Ἡρακλείου (610-641) ἤλθον καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰς χώρας τῆς ΒΔ Ἑλληνικῆς χερσονήσου οἱ Σέρβοι, Κροάται Σλοβένοι, Δαλματοί, Ζαχλοῦμοι, Πάγανοι κτλ., ἀφανίζονται δὲ ἐκ τῶν αὐτῶν χωρῶν τοῦ βορρᾶ οἱ Ἰλλυριοὶ (Ἔλβανοί). Ἀντιστοιχῶς δ' ἐμφανίζονται εἰς τὴν Ἠπειρον πρὸς νότον τῶν Τόσκηδων καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῶν Κεραυνίων ὄρεων οἱ Λιάπηδες καὶ νοτιώτερον οἱ Τσάμηδες μέχρι τοῦ Θυάμιδος ποταμοῦ, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου κατάγουσί τινες τὸ ὄνομα Τσάμης.

Τοὺς Λιάπηδες εἶδομεν ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ κατάγωμεν ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ Ἰαπυγίου, οὔτε γνωρίζομεν ἐκεῖ Ἰλλυριοὺς, οὐδ' ἂν ἦσαν ἐκεῖ Ἰλλυριοί, θὰ ἐξήλευον τὴν λυπρότητα τῶν Ἠπειρωτικῶν χωρῶν. Νομίζω λοιπὸν, ὅτι οἱ Λιάπηδες εἶναι Ἰάποδες. Τὰ ὀνόματα δὲν ἀπέχουν πολὺ φθορολογικῶς, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου εἶναι ἀνάγκη νὰ εὐρωμέν που λείψανα τῶν βορείων Ἰαπόδων Ἔλβανῶν. Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῶν Ἰαπόδων *ια* προφέρεται ὑπὸ τῶν νέων Ἑλλήνων ὡς *για*, ἀλλὰ τὸ *για* τοῦτο ἐν τῇ ἀπέναντι τῶν Κεραυνίων Κερκύρα προφέρεται ὡς *λια*· λ.χ. ὁ σουγιᾶς λέγεται *σουλιᾶς*.

Οὕτω γενομένου ἐν τῷ Ἠπειρωτικῷ νότῳ γνωστοῦ τοῦ ὀνόματος Ἔλβανοί, ὧν πολλοὶ θὰ ἐγκατεστάθησαν καὶ εἰς τὴν ἐκείθεν τοῦ Γενούσου χώραν τῆς Ἰλλυρίας, ὅπου ἂν ἐχώρει, παρέλαβον οἱ Ἕλληνες κυρίως τὸ ὄνομα Ἔλβανοὶ καὶ ἐπέβαλον εἰς τὸ θέμα αὐτοῦ Ἔλβαν — παθήματα δυνατὰ ἢ ἀρεστὰ τῇ ἑλληνικῇ γλῶσση: Ἔτρεψαν τὸ λ εἰς ρ, ὡς εἰς τὸ ἀδελφός-ἀδερφός, ἤλθεν-ἤρθεν, σκαλμός-σκαρμός κτ.τ. καὶ ὠνόμασαν Ἄρβανον ἢ Ἄρβανα τὴν ἀμέσως πέραν τοῦ Γενούσου ὄρεινὴν χώραν τοῦ ὄρους Κανταβίας καὶ προσέτι τὴν Λιαπουριάν (καὶ

Ἄρμπερη) καὶ τὴν Τσαμουριὰν [Ἄνν. Κομν. Ἀλεξ. 8,5. Ἡπειρωτ. Χρον. 6, 1931, σ. 59, 60, 62]. Ἐκ τῶν Ἀρβάνων δὲ τούτων ἔγινε κανονικῶς τὸ ὄνομα Ἀρβανίτης καὶ περαιτέρω ἢ Ἀρβανιτιά, ὁ ἄρβανίτικος κλ., ἅτινα εἶναι νεώτερα τοῦ Ἡρακλείου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΗ ΜΕΛΩΝ

ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ. — Τὸ ἀθλητικὸν ἰδεῶδες κατὰ Πίνδαρον, ὑπὸ Παναγιώτου (Τάκη) Γ. Σακελλαρίου*. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Καλιτσουνάκη.

ΔΙΑΠΕΙΡΑ

*Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων
ἀέθλων, Ὀλυμπία,
δέσποινα ἄλαθείας¹.*

«Ἦ μητερ τῶν χρυσοστεφάνων ἀθλων Ὀλυμπία, δέσποινα τῆς ἀληθείας», εἶσαι ἢ κορυφή τῶν ἀγῶνων²; ὅπως δ' οὐδὲν ἄλλο ἄστρον θερμαίνει καὶ λάμπει πλέον τοῦ ἡλίου, ἔτσι καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἀγὼν θερμαίνει καὶ τέρπει τὴν ψυχὴν τοῦ νικήσαντος καὶ τὸν κάμνει λαμπρὸν καὶ ἔνδοξον, ὅσον ὁ Ὀλυμπιακός³.

*ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις
οὔτις ἄγκειται⁴.*

«Ἀθάνατος μένει ὁ ἀπὸ τῶν ὕμνων ἔπαινος εἰς τοὺς Ὀλυμπιονίκας», διότι ὁ ἔστεμμένος μὲ πολὺτίμα φύλλα Ὀλυμπιάδων ἔλαιων⁵ ἔχει κατὰ τὸν λοιπὸν βίον γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ γλυκυτάτην εὐφροσύνην⁶, τιμᾶται δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του παρὰ πάντων, τούτου δὲ οὐδὲν μεῖζον ἐνῶ

* PAN. (TAKIS) G. SAKELLARIOU, *The Athletic Ideal according to Pindar.*

ΣΗΜ. Ὅπου εἰς τὰς παραπομπὰς ἐνταῦθα προηγεῖται ἡ βραχινγραφία Σχ. (= Σχόλια) ἐννοεῖται ἡ ἔκδοσις: «Πινδάρου τὰ σωζόμενα μετὰ μεταφράσεων, σημειώσεων καὶ πίνακος τῶν λέξεων εἰς τόμους Ε' ὑπὸ Κ. Κλεάνθους. Ἐν Τεργέστη 1886–1887». Αἱ παραπομπαὶ εἰς τὸ κείμενον τοῦ Πινδάρου γίνονται εἰς τὴν τρίτην ἔκδοσιν αὐτοῦ ὑπὸ Otto Schroeder, Lips. 1930.

¹ Πινδ. Ὀλ. Η', 1–3.

² Ὀλ. Β', 25.

³ Σχ. Ὀλ. Α', 1–12.

⁴ Ὀλ. ΙΑ', 7–8.

⁵ Νεμ. Α', 25–27.

⁶ Ὀλ. Α', 157–160.